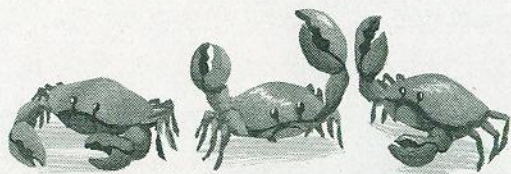

Для Тедді:
«Ми пишаємося тобою
і дуже любимо»

РОЗДІЛ 1

ЛАСКАВО ПРОСИМО
ДО ГЕЙВЕН-БЕЮ

Скільки Алекс Нептун себе пам'ятає, море завжди намагалося його вбити.

Коли він уперше занурив палець ноги в океан, страшна хвиля обрушилася на його голову, поваливши на землю.

Відтоді навіть прогулянка мілководдям спричиняла пінисті припливи, які заманювали його в морську безодню. А невпевнені спроби попливти закінчувалися тим, що водорості швидко обвивалися навколо ніг хлопця, зтягуючи під воду. Лише перебування біля океану могло

пробудити бурхливі течії та здійняти хвилі навіть на найспокійнішій гладі води.

Усі запевняли Алекса, що це просто не щастить. Тільки він знав правду.

Океан хотів його смерті.

Причина цієї морської злоби залишалася для хлопця загадкою, тож єдиним шансом вижити було триматися якомога далі від води. А це виявилось проблемою, адже він усе життя провів у приморському містечку Гейвен-Бей.

— Я намочив трусики.

Зої Ву, найкраща подруга Алекса, вийшла з води і з плескотом попрямувала пляжем до нього.

Хоча вона наскрізь промокла, море не змогло змити ні чорної в'язкої речовини, розмазаній по щоках, ні тирси, що прилипла до її прямого чорного чубчика.

Дівчина жила на місцевій верфі зі своїм батьком, який ремонтував і продавав запчастини, хоча насправді мріяв стати митцем, і у вільний час створював химерні скульптури із брухту.

Зої проводила літні канікули, вдаючи, що допомагає, а сама потайки цупила всілякі

дрібнички, щоби перетворити їх на, як вона стверджувала, геніальні винаходи. Алекс збився з ліку, скільки разів вона випадково спалювала собі брови під час роботи.

— Будь ласка, поквася! — Алекс щосили притиснувся спиною до дамби, якомога далі від припливу.

— Годі вже так ненавидіти океан, — сказала Зої. — Адже він давно не проявляв спроб тебе вбити.

Алекс не ненавидів океан. Просто неодноразові замаху на його життя й категорична заборона дідуся наближатися до води змушували хлопця боятися. Часом Алекс був упевнений, що океан знущується з нього. Хвилі, які розбиваються об берег, вітер, що свистить над скелями, чайки, які кружляють у небі, — все скидалося на те, ніби вода манила його у свою пастку, щоби покінчити з ним назавжди.

Він здригнувся і відвернувся в бік міста. Гейвен-Бей був старим рибальським поселенням на пагорбі, що круто здіймався від океану. Місто було збудоване ярусами. Спочатку вздовж берега простягалася широка прибережна смуга.

На ній була розташована головна брукована вулиця з дерев'яними ятками, яка вела до старої гавані та верфі.

На наступному ярусі височіли різнокольорові будинки, фасади яких за багато років вицвіли до пастельних відтінків. Вони хилилися один до одного, наче криві зуби пірата. Над ними пролягала густа смуга дерев та кущів, аж поки пагорб не вирівнювався у своїй найвищій точці.

Алекс ледве міг розгледіти куполоподібну скляну будівлю, в якій розміщувався міський акваріум. Це сумнівне місце століття тому обрав ексцентричний мер, який вважав, що відвідувачі насолоджуватимуться панорамним видом на океан. На жаль, експлуатація акваріума виявилася надзвичайно дорогою і кілька років тому його остаточно закрили. А порожні резервуари всередині грандіозних скляних стін залишили на поталу долі.

— З'ясуємо, що насправді тут міститься. — Зої набрала в банку з-під джему морської води. Минуло кілька місяців благань, перш ніж батько погодився купити їй хімічний набір, щоб провести кілька досліджень. Тепер вона тільки

те й робила, що встромляла пробірки в пісок і наповнювала їх.

Поки дівчина крапала реактиви в пробірки, Алекс дивився на затоку. Хвилі неспокійно пульсували під широким диском призахідного сонця. Непокірна зграя морських птахів із шумом поверталася до своїх гнізд на прилеглих скелях.

Тут було б чудово, якби не шар сміття, що вкрив поверхню води. Пакети і пластикові пляшки, бляшанки й упаковки з-під чипсів, баночки з-під йогурту і ватні палички утворювали смуги бруду. На поверхні хвиль виблискувала нафта. Вода, що прибувала, залишала вздовж пляжу мінливу чорну смугу нечистот.

Минув лише рік відтоді, як мер Гумбертус Парч узяв під свій контроль Гейвен-Бей і схвалив будівництво таємничого об'єкта, відомого під назвою «Станція». Сіра бетонна споруда стояла на березі, наче неприваблива мушля. Окрім рідкісних суден, які прибували чи відпливали, ніхто ніколи не входив і не виходив звідти. Охоронці в чорній уніформі цілодобово чергували біля входу.

Мер стверджував, що «Станція» пильнує за якістю води. Але невдовзі після того, як її побудували, вода стала брудною, і туристи припинили відвідувати місто. Це не могло бути збігом.

У пабі, кафе та в закуточній місцеві жителі повсякчас висловлювали свої підозри щодо «Станції». Але щоразу, коли хтось намагався провести розслідування, ключові документи враз зникали, а професійні команди з перевірки води виявляли, що їхнє обладнання зіпсувалося за одну ніч.

Алекс і Зої сподівалися, що мер Парч не зверне уваги на двох дітей із хімічним набором. Хлопець був упевнений: якщо вони зможуть довести, що в усьому винна «Станція», місто підніметься і боротиметься за те, щоб її знесли.

— Що за чортівня? — вилаялася Зої.

Вода у пробірках набула яскравих кольорів: помаранчевого, фіолетового й нудотно-зеленого.

— Усюди нормальний результат. Тільки цього я не розумію. — Дівчина взяла останню пробірку в ряду. Вода в ній стала в'язкою

і сірою, наче перемішані молюски. — У воді є якась речовина, якої я не впізнаю.

— Може, саме через неї вода така брудна? — запитав Алекс. — Тому що неможливо, щоб у затоці залишилося ще щось живе. У ній навіть купатися вже не можна.

— Принаймні можна не хвилюватися, що когось з'їдять акули, — мовила на те Зої.

— У нас не водяться акули, — зазначив Алекс. Упродовж багатьох років він досліджував кожну морську істоту, здатну його вбити. Хлопець вирішив, що не завадить бути готовим до всього. — І я вже казав тобі: вони майже ніколи не нападають на людей.

— Це акули хочуть, щоб ти так думав, — заперечила подруга. — Люди постійно виходять у море, тож воно має бути безпечним. А потім — бац! — їх розриває навпіл.

Алекс здригнувся.

— В океані живуть і небезпечніші істоти.

— Наприклад, Водяний Дракон?

Як і більшість старих приморських містечок, Гейвен-Бей сповнений історій та легенд, які переказували століттями. Алекс знав про